

De gast voor de november-uitgave van ons kerkblaadje is, ondanks zijn jeugdige leeftijd, al héél lang verbonden aan en met de Jozefparochie. En dan niet alleen als parochiaan of als christelijk gedoopte, maar als vrijwilliger. Vooral bij de uitvoering van de erediensten.

Geert van der Wijst is vandaag op de koffie. Hij is 35 jaar geleden in het ziekenhuis in Boxmeer geboren, om precies te zijn, 23 april 1968.

Zijn vader kwam uit Schaijk en werkte bij Homburg. Vader van der Wijst was al meer dan 40 jaar oud, toen Geert geboren werd. Hij is helaas in 1984 gestorven.

De moeder van Geert heet Schel met haar meisjesnaam en komt uit Velp bij Grave. Zij woonde vlak achter de kazerne.

Geert heeft zijn grootouders nauwelijks gekend, maar een broer van z'n moeder, z'n peetoom Karel, des te beter. Die was vroeger huisslachter en toen de thuisslachten bij de boeren moesten ophouden door nieuwe wetgeving, werden er bij Schel thuis wekelijks diverse koeien en vele varkens van en vóór de boeren geslacht. Geert

deed als jongen niets liever dan zijn oom helpen bij het 'aan kant maken' van het vlees en de slachtproducten.

Toen Geert als baby gedoopt werd, liet de pastoor informeren of 'die van van der Wijst' wel katholiek waren. Zijn ouders waren aanvankelijk namelijk zeer onopvallende kerkgangers. Moeder, samen met Geert om half tien, en vader om elf uur, waren echter trouwe bezoekers van de Jozef-parochie, al zaten ze vaak in de achterste banken.

Die pastoor kon begrijpelijkerwijze niet al teveel goed meer doen en dat kwam de meer uitgebreide belangstelling voor het kerkgebeuren van vader en moeder van der Wijst niet ten goede.

Die schade is later dubbel en dwars ingehaald.

Al op de leeftijd van vier jaar werd ontdekt dat het met de nieren van Geert niet helemaal goed zat. Veel later bleek dat zelfs helemaal niet goed te zijn. Dat belette hem overigens niet om gewoon naar de Gabrielschool te gaan en nadat hij de eerste communie gedaan had trad hij als misdienaar in

daadwerkelijke dienst van de parochie. Misdiensdieners waren er in die eerste tijd wel zo'n 30 en dat was ook nodig want er werden per week minstens vijf H. Missen gevierd en daar hoorden telkens twee misdiensdieners bij. Het dienen tijdens begrafenissen was een feest want dan hoefde je niet naar school en dat kwam. Geert goed van pas. De tegenwoordige misdiensdieners en misdienettes krijgen die kans nooit meer omdat dat niet goedgevonden wordt door de schoolleidingen.

Ieder jaar hadden de misdiensdieners een reisje, meestal met een bus vol. Moeder van der Wijst hield de lijst met beurten voor de misdiensdieners bij en raakte zodoende ook betrokken bij het parochiewerk en vader hielp ook af en toe een handje mee bij de parochie, vooral als er weer eens teveel duiven op en in de toren zaten. Zo zie je maar eens hoe het kan verkeren! Zodanig zelfs dat moeder van der Wijst in 1984 de klok, die bij de zij-ingang in de kerk hangt, aan de parochie schonk.

Na de lagers school ging Geert naar de LTS vlak bij huis om daar consumptieve techniek te leren. Het bloed van z'n oom Kar el en van z'n vader stroomde bij hem ook in de aderen. Hij wilde graag slager worden.

Bij de kerk promoveerde hij tot acoliet, een andere titel voor ongeveer hetzelfde werk. Het geeft overigens wel aan dat hij doorstroomde naar volwassenheid.

Nadat hij de LTS verlaten had moest er, na de dood van vader, toch brood op de plank komen. Geert, als enige zoon, ging werken in Wijchen. U raadt het al weer, een slagerij. De slager kon hem echter geen bestaanszekerheid geven en vervolgens ging de jonge 'kostwinner' werken bij Friki, het latere Plukon. Eerst in de zomer met de brommer en in de winter met de trein op en neer naar Boxmeer. Maar zodra het rijbewijs gehaald was kwam er een auto voor de deur te staan waarmee hij lustig iedere dag op en neer toerde. In 1989 namen de problemen met zijn nieren dermate ernstige vormen aan dat werken nauwelijks meer ging, ook al vanwege de noodzakelijk geworden wekelijkse dialyse. In 1994 werd een niertransplantatie uitgevoerd en daar heeft Geert tot 2002 een redelijk onbezorgde tijd door gehad.

In die jaren besloot hij om bij de parochie door te gaan met zijn dienende taak en werd hij koster, samen met enkele andere vrijwilligers, Mozes, Jos en Gert-Jan. Deze groep van 4 personen zorgt tot op de dag van vandaag nog voor de kostertaken in de kerk.

Geert had het nog steeds zo goed bij z'n moeder dat hij géén oog had voor een partner. Dat werd eigenlijk een beetje 'vergeten'.

In 2002 werd het kritisch met z'n voortdurende aandoening aan de nieren. De getransplanteerde nier werd afgestoten. Er was echter nauwelijks een plaatsje op een dialyseafdeling te vinden.

Gelukkig had hij toen inmiddels toch partner Trees Creutz ontmoet en samen hebben ze zich door die moeilijke periode heengeslagen. Een druk leven van ziekenhuisbezoeken, drie dagen in de week, brak aan. Van Nijmegen naar den Bosch en van den Bosch naar Utrecht.

Totdat het besluit viel dat er thuisdialyse kon worden gedaan. Trees volgde daarvoor een opleiding en nu is al het gereis afgelopen en knappen ze het heel gelukkig samen op, vier maal drie uur per week, maar wel thuis.

Trees is inmiddels ook een zeer gewaardeerde vrijwilliger geworden in de parochie, vooral bij de begrafenissen en bij het vele klusjeswerk. Zij heeft drie kinderen die 'de deur uit zijn' en inmiddels twee kleinkinderen. Geert geniet volop van het 'aangetrouwde grootvaderschap'. Zo'n jonge opa, vind je nauwelijks ergens !

Over de toekomst van de parochie is Geert wat somber. Zoals het geweest is komt het nooit meer terug. Hij spreekt een gevleugeld woord: 'Ééntje dood, ééntje minder in de kerk !'.

Tóch wil hij met de parochie blijven volhouden. Die 'vechtersmentaliteit' heeft hem al vaker gered.

Wij hopen, en we wensen hen toe, dat hij nog jarenlang mag kosten bij ons in de kerk en dat Trees hem daarbij vergezelt. Dan staan alle partijen er goed voor !

Naschrift: Op dinsdag 21 oktober om 18.34 uur liep Geert samen met Trees in de kerk om als koster een Avondwake voor te bereiden.

Plotseling sloegen de vlammen uit het verwarmingsrooster de kerk binnen en in de kortste keren stond de kerk vol rook. Geert rent naar de sacristie om nog wat spullen te pakken, terwijl Trees 112 en een lid van het parochiebestuur belt. De pastoor holt mee naar buiten. Binnen vijf minuten stonden politie, brandweer en bestuur op de stoep.

Toen braken bij Geert de emoties even los, zo tekenend voor zijn betrokkenheid. Goed gedaan, jochie !

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.